

Hobro den 14.07.2020

Kære statsminister Mette Frederiksen

I en tid hvor pensionsalder/tilbageføringsalder igen diskuteres, føler jeg trang til at fortælle dig, hvordan hverdagen føles for mange 1000 SOSU-medarbejdere i Danmark. Når jeg nævner SOSU, er det fordi det er det område jeg kender, men jeg ved at der mange, mange 1000'er, som vil have det på samme måde.

I 2012 blev efterløns-og pensionsalderen hævet, pga. udviklingen i levetiden i Danmark.

I dagens Frankrig er den 62 år.

Jeg er snart 65 år, og kan gå på pension som 67-årig. Jeg er heldig, de som kommer efter mig, må vente endnu længere på pensionsalderen.

Der er blevet indført seniorpension, til de personer der bliver nedslidte før tid. Desværre viser det sig, at denne pension ikke bruges særligt ofte, og når den tildeles, er folk som regel så syge og slidte, at de ikke får noget ud af det live der er tilbage.

Som FOA sektorformand for SOSU-personale, er det svært at følge din kampagne under valgkampen "nu er det Arnes tur", da mange har følt at det kun har drejet sig om den fysiske nedslidning.

SOSU'er som har været i faget i 20-30 og 40 år er ikke kun fysisk nedslidte, men i allerhøjeste grad også psykisk.

SOSU-personalet har gennem årene set og oplevet en støt stigende udsultning af ældre/omsorgsområdet. Der er ikke tid til den omsorg, som de fleste SOSU'er besidder i høj grad. Der klippes en hæl og hakkes en tå, og samtidig er man bange for at begå fejl og blive udstillet i pressen. Derudover skal man meget ofte lægge ører til beskyldninger om manglende tid og pleje, fra vrede pårørende, beskyldninger som burde kanaliseres videre til Jer, politikere.

Hvis man dag ind og dag ud går i dette spændingsfelt af for lidt tid til basal nærhed/omsorg til borgerne og vrede fra pårørende og angsten for at begå fejl, så bliver man psykisk slidt. Og så kommer man ind i fagforeningen, hvor vi så skal kæmpe for en seniorpension eller en førtidspension.

Vores arbejdsliv i dag, kører i så højt et gear, uanset om man arbejder med børn – ældre – forretning eller mange andre fag, at man psykisk slides ned.

Det bekymrer mig, at Socialdemokratiet gennem årene, efter min mening, har fjernet sig så meget fra det der tidligere var kernevælgerne, og de lavtlønnedes parti.

Det bekymrer mig meget, at Folketinget efterhånden kun består af akademikere, som ikke kender til håndens arbejde. Ja, vi vælger selv, og så alligevel ikke. Det er svært for mig som politiker i min fagforening at forsvare en "velfærdspolitik" som signalerer, at vi skal blive længere på arbejdsmarkedet, fordi vi lever

længere, og vi skal spare mere op til pensionen, hvis vi ønsker at gå tidligere på pension. Alle fra lavtlønsområderne kan ikke spare mere op til pension, og det er ofte lavtlønnede som opslides længe før pensionsalderen.

Folketingspolitikkerne ved simpelthen for lidt om, hvordan det virkelig er at være på arbejdsmarkedet, man ved hvordan den akademiske, boglige verden ser ud, og er man under 45 år, kan man jo klare en masse, når man ikke har brug sine hænder, ryg og sig selv et langt liv.

Jeg håber, kære statsminister, at der kommer rigtig mange demonstranter i København den 11.09.2020, så du og dine 178 kolleger i Folketinget kan se, at der er et ønske om en LAVERE folkepension.

Til slut vil jeg ønske at man lader være med at bruge vendingen "varme" hænder, for det kræver også varme hjerter og skarpe hjerner at arbejde med de svageste borgere/børn.

Venligst

Annette Press

Social og Sundhedssektorformand

FOA Mariagerfjord.

Apr041@foa.dk

46971371